

درگذشت ملک الشعرای آمریکا

۱۹۱۷-۲۰۰۰

آخرین صفحه

شعر زندگی

گویندولین بروکس

کند. او در سال ۱۹۳۹ با هنری بلیکلی Henry Blakely ازدواج کرد و حاصلش دو فرزند بود.

راهبنازی کارگاه شعر با کمک همسرش در سال ۱۹۴۱ اولین گام قطعی وی برای گسترش دامنه‌های شعریش محسوب می‌شود. در این کارگاه هر دانشجو می‌بایست اشعار مدرن را می‌خواند و در معرض آموزش و داوری سختگیرانه بروکس فرار می‌گرفت. در سال ۱۹۴۳ نویسنده برگزیده کنفرانس Midwestern Writers شناخته شد و در دو سال پیاپی، سه بار این عنوان را کسب کرد.

اولین کتاب بروکس با عنوان Mademoiselle او را در سال ۱۹۴۶ در ردیف ۱۰ زن سال آمریکا نشانده. در همین سال جایزه آکادمی هنر آمریکا را تصاحب کرد و در سال بعد نیز مبلغ این جایزه که هزار دلار بود بار دیگر به وی پرداخت شد و گویندولین هنوز به ۳۰ سالگی نرسیده بود که کار خود را به عنوان شاعر جدی شروع کرد.

مجموعه‌یی از اشعار بروکس با عنوان A Street In Bronzeville در سال ۱۹۴۵ چاپ شد که گردآمده از دو مجموعه Southeast Corner و The Mother بود. بر روی جلد این مجموعه ستایش‌هایی را از منتقدان و شاعران نظیر William Rose Benet و نویسندگان آمریکایی همچون Richard Wright به چاپ می‌رسد. مضامین این اشعار برگرفته از جریان زندگی سیاهان در محله‌های شیکاگو و مناسبات ظاهری‌شان است که عمدتاً به شیوه سنتی و با آواهای گوناگون به بیان آمده است در سال ۱۹۴۹ دومین مجموعه شعر بروکس با عنوان Annie Allen برنده جایزه شعر پولیتزر می‌شود. این نخستین بار است که یک شاعر آفریقایی-آمریکایی به چنین جایگاه برجسته‌یی دست می‌یابد. در ۱۹۵۳ نوول Moud Martha با دقتی سبک‌گرایانه و پرداخت شاعرانه جزییات، انتشار می‌یابد. داستان درباره زنی خجالتی است که همه رویدادهای زندگی را به خدمت رشد روحی خود می‌گیرد. این اثر کوچک هرگز آقبالی که استحقاقش را داشته کسب نمی‌کند و به عنوان مهمترین نشانه این درک مشترک خوانندگان آثارش قلمداد می‌شود که بروکس باید منحصرأ یک شاعر باقی بماند و خوانندگان آثارش مشتاق لذت بردن از سابقه شاعرانگی او هستند.

دومین کنفرانس نویسندگان سیاه در دانشگاه Flak در سال ۱۹۶۷ تأثیری عمیق و فراموش‌نشدنی بر بروکس به جا می‌گذارد. او در این کنفرانس با شاعران جوان سیاه‌پوستی مواجه می‌گردد که از او به عنوان شاعری جهانی و معتبر انتظار داشتند که همچنان که سیاه‌پوست زاده شده، از تجربه‌ها و زندگی سیاهان در آمریکا بنویسد، در حالی که سیاه‌پوست بودن هیچگاه عامل انگیزش و سرایش شعر او نبوده. او بعدها در

ترجمه لمر صارمی

ادبیات آمریکا کمتر شاعری نظیر گویندولین بروکس Gwendolyn Brooks را سراغ دارد. او بسیار جوان بود که به موفقیت‌های چشمگیری دست یافت. در سال‌های نخستین ۳۰ سالگی با دومین کتابش برنده جایزه پولیتزر در شعر شد. نزدیک به ۲۰ سال بعد، او تشکلی از نویسندگان را بنیان نهاد که شعر و نوشته‌هایشان با پایبندی به تعهد اجتماعی و عمل در حوزه آگاهی‌بخشی اجتماعی، از مسائل سیاسی و تفکر اجتماعی تأثیر می‌گرفت.

گویندولین بروکس دختر دیوید اندرسن بروکس، فرزند یک برده فراری که در سال ۱۹۱۷ به دنیا آمد و به‌جز تولد در توپکای کانزاس و اقامت یک‌ماهه مادر و نوزادش در این شهر، بقیه عمر را در شیکاگو گذراند. آرزوی نویسنده شدن را با تشویق‌های پدر و مادرش در سر پروراند. سیزده ساله بود که اشعارش در مجله کودکان American Childhood به چاپ رسید. در ۱۹۳۲ به دبیرستان هایدپارک Hyde Park با اکثریت دانش‌آموزان سفیدپوست رفت و سپس در مدرسه سیاه‌پوستان Wendell Phillips و مدرسه مختلط سفید و سیاه به ادامه تحصیل پرداخت.

او هنوز دانش‌آموز بود که جیمز ولدون جانسون شاعر را ملاقات کرد و به تشویق او بود که به مطالعه آثار شاعران مدرن نظیر تی.اس. الیوت، بی.بی. کامپنکز و لنگستون هیوز پرداخت. هیوز به او شهادت بخشید تا به جاه‌طلبی‌هایش دامن زند و به کرات آثار بروکس در نشریه متعلق به لنگستون هیوز به چاپ می‌رسید.

در هفده‌سالگی آثارش به طور متوالی در بخش شعر دنورها و سایه‌های روزنامه آفریقایی-آمریکایی Chicago Defenders چاپ شد. بیش از ۷۵ قطعه شعر بروکس در این ستون به یادگار مانده است. او پس از فارغ‌التحصیلی از کالج Wilson Junior به دلیل درآمد جزیی چاپ اشعارش در روزنامه. به کار تایپ متن‌های مختلف می‌پرداخت تا هزینه‌های زندگیش را تأمین

مصاحبه‌یی گفت: ... انگار شاعر سیاه باید درباره سیاهان بنویسد و خودش را نیز به عنوان یک سیاه نشانی دهد. او در کنفرانس زیرکانه تأکید می‌کند که تاکنون برای مردمی می‌نویشته که سفیدپوست بوده‌اند و اینک تصمیم دارد برای سیاهان بنویسد. مجموعه شعر Mecca که سال بعد از این کنفرانس (۱۹۶۸) انتشار می‌یابد حاوی اشعاری است که از سبک و سیاق شخصیت‌پردازانه آثار قبلی بروکس دور شده و تنها به کار فرونشاندن تندمزاجی خام‌اندیشان می‌آید. او در یک شعر سی صفحه‌یی به توصیف زندگی زنی می‌پردازد که در جست‌وجوی دختر گمشده‌اش است و طی آن با لحنی صریح فضای تاریک و وهم‌آلود محله‌های سیاه‌پوست‌نشین را به تصویر می‌کشد.

در ۱۹۶۸ در نخستین سالگرد کارل سندبرگ جایگاه ملک‌الشعرای ایلینویز به گویندولین بروکس اعطا می‌شود. او از این موقعیت افتخاری بهره می‌جوید تا شعر و شاعری را نه تنها به مدارس و کالج‌ها، که به زندان‌ها و بیمارستان‌ها ببرد و به بسیاری از شاعران جوان شهادت ابراز وجود بخشد. او به پشتوانه جایزه‌های بی‌شمار ادبی، شهرت و نفوذش و سرمایه شخصی‌اش، طی سال‌های مدید کلاس‌های شعر را در بسیاری از کالج‌ها و دانشگاه‌های آمریکا با زیبایی‌شناسی ویژه خود دایر کرد و در پی یک ربع قرن تلاش، کتاب‌هایش از حیطة ناشران خرده‌پای سیاه‌پوست به قلمرو نشر بین‌المللی راه یافت. و اگرچه در سال‌های پایانی عمر برای حمایت از ناشران کوچک سیاه‌پوست، چاپ آثارش را به آنان سپرد اما این همه از او شاعری ساخت که تا دم مرگ هیمنه ملک‌الشعرایی را بر دوش پرتوان شعرش نگاه داشت.

میراث او اینک شاعرانی‌اند که به صلابت و بی‌نقصی در ساختار شعر تعهدی بی‌چون و چرا دارند و سرانجام گویندولین بروکس در ۱۳ دسامبر ۲۰۰۰ صفحه پایانی شعر زندگی خود را سفید باقی گذاشت.